

Vi måste bida tiden tills förändring i Bertils tillstånd inträffar. Men sysslolösa kunna vi icke förblifva. Vi måste söka fånga bäfrarna häruppe vid de röda hållarna du vet. Dit måste vi ock förlägga vår bostad, så vida vi kunna flytta Bertil dit. Vi komma då också bättre i tillfälle att fiska. Vårt läger tänker jag vi bygga på holmen mellan båda strömfårorna. Vi äro då mer säkra för öfverfall, om någon eller några svenskar skulle stryka fram genom dessa marker.»

Pavo var genast med om detta förslag, tålde blott Bertil vid att flyttas. På spørsmålet därom förklarade Bertil, att han kunde godt uthärda en flyttning, ehuru han ej förmådde gå hela vägen i en sträcka, utan måste nog hvilas emellanåt.

Härtill svarade Pekka och Pavo ingenting.

Följande dagar voro båda borta från lägret. De gingo tidigt och kommo sent hem. Fisk och fågel medförde de fullt upp för behovet. De redde till det under natten, så att den sjuke hade allt hvad han kunde behöfva. Lillgretti skötte om honom så godt hon kunde under deras frånvaro.

»Nu Bertil,» sade Pekka en morgon, »flytta vi. Vi sätta dig här uti den här stolen, så behöfver du icke möda dig.» — »Tack, Pekka, men jag går nog.» — »Det vilja vi icke, utan gör som jag säger,» och därmed satte Pekka honom så lätt som det varit ett barn på en enkelt konstruerad bärstol, med bärremmar af vidjor, och så tog han alltsammans på ryggen. Pavo tog deras kuntar och ledde Lillgretti vid handen, och så bar det af med steg så spänstiga och raska som Pekka ännu varit en yngling.

Då man kom ned till strömmen låg där förtöjd vid stranden en flotte af hopkilade torrfuror, och på detta fartyg seglade* nu hela sällskapet öfver till holmen. Där stod en väl hoptimrad bod med en sprakande eld och en mjuk granrisbädd färdig att mottaga dem. Pavo utbredde den medtagna björnhuden, och därpå nedlades den sjuke.

»Tack Pekka! Tack Pavo! Jag var ängslig för denna färd, emedan mitt bröst är som det skulle vara tomt och jag ännu är svag; men det gick bra. Tack! Ah, här är

* Det är egendomligt nog med våra finnar: de *ro* aldrig, de *segla*, ehuru högst få af dem sett ett segel.